26/06/2019

“Να ενώνουμε τις καρδιές μας, για να ανοίγεται έτσι η αγκαλιά του Θεού”

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Ζούμε με ανθρώπους ατελείς, ασθενείς, ελλιπείς. Όπως, βέβαια, είμαστε κι εμείς! Αφού δεν έχουμε φτάσει στην α-πάθεια, το φωτισμό του Θεού, όπου θα μπορούμε να πούμε «ζω δε ουκέτι εγώ, ζει δε εν εμοί Χριστός», σημαίνει πως ο άτσαλος εαυτός μας θα μας ταλαιπωρεί και θα ταλαιπωρεί.

Δεν είναι τα πιο πάνω δικαιολογία για όσα λέμε ή κάνουμε που δυσκολεύουν τους γύρω μας, τους πληγώνουν και τους φέρνουν, ενδεχομένως, και σε οριακές καταστάσεις. Είναι, απλά, η διάγνωση που, ως διάγνωση, «είναι η μισή θεραπεία», αναγκαία για να συνειδητοποιήσουμε πως χρειάζεται να πάμε πιο πέρα, να

διορθωθούμε, ν’ αλλάξουμε.

Όμως, αντιλαμβανόμαστε εμπειρικά πόσο δύσκολο είναι ν’ αλλάξουμε τις συνήθειές μας, να διορθώσουμε τον κακό εαυτό μας, ακόμα κι αν βλέπουμε σε τι απομόνωση μάς οδηγεί και σε τι πνευματικά βάραθρα μάς ρίχνει. Φαίνεται πως ένα δυνατό τράνταγμα, που προέρχεται από εσωτερικό πόνο ένεκα μετάνοιας ή από εξωτερική δοκιμασία, χρειάζεται για να μας οδηγήσει στην ταπεινή θέα του εαυτού μας και στη συγκαταβατική αποδοχή των γύρω μας με τις ατέλειές τους.

Πέρα από το τι θα γίνει στο μέλλον και τι αλλαγές μπορεί να προκαλέσει στον εσωτερικό μας κόσμο, ώστε να γίνουμε πιο «γλυκείς κι ελκυστικοί» για τους άλλους, για ν’ αναπαύονται κοντά μας, είναι αναγκαίο να τακτοποιήσουμε τις εκκρεμότητές μας μαζί τους.

Όπως μια πληγή, αντί να ασχοληθούμε μαζί της για να τη θεραπεύσουμε, την αγνοούμε ή τη σκεπάζουμε με αναλγητικές αλοιφές, επειδή μας πονεί, έτσι και οι παρεξηγήσεις, οι καχυποψίες, οι συμπεριφορές που πληγώνουν, σκεπάζονται, αγνοούνται, δεν ασχολούμαστε. Ωστόσο «αλήθειες που τις αποσιωπούμε γίνονται δηλητήριο»[1].

Αν οι μεταξύ μας συγκρούσεις, εσωτερικές ή εξωτερικές, είναι αναπόφευκτες, κι αν το τέλος της ημέρας παραπέμπει στο τέλος της ζωής, είναι αυτονόητο γιατί ο Απόστολος Παύλος (Εφ. 4,26) συμβουλεύει να τακτοποιούνται οι σχέσεις μέχρι τη δύση του ήλιου.

Η πείρα των αγίων Πατέρων και Μητέρων μας μάς λέει ότι η τακτοποίηση των εκκρεμοτήτων μας, στις μεταξύ μας σχέσεις, προκαλεί πολλή χαρά, ενώ η διατήρησή τους όχι μόνο τη διώχνει αλλά φέρνει ταραχή και σύγχυση. Γι’ αυτό ο διάβολος, που δεν θέλει να έχει ο άνθρωπος χαρά, μεγαλοποιεί τους λόγους των συγκρούσεων, εδραιώνει την απόσταση, δικαιολογεί τη σιωπή.

Μακάρι να τολμούμε να τακτοποιούμε τις εκκρεμότητές μας, για να ξεδιαλύνουμε τις παρεξηγήσεις, να ενώνουμε τις καρδιές μας, για να ανοίγεται έτσι η αγκαλιά του Θεού μας και να γευόμαστε από το «νυν αιώνα» την ασάλευτη Βασιλεία Του, την αιώνια χαρά του Παραδείσου.

[1] Ρωμαιοκαθολικός Πατριάρχης Μάξιμος Δ΄, επιστολή του προς τον Πάπα.